

בש"פ 966/16 - מוחמד זידאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 966/16

לפני:
העורר:
כבוד השופטת ע' ברון
מוחמד זידאן

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת מיום
2.2.2016 ב-מ"ת 61820-10-15 שניתנה על ידי כבוד
השופט א' קולה

23.2.2016 י"ד באדר א התשע"ו

תאריך הישיבה:

בשם העורר: עו"ד יוסף סמארה; עו"ד גסאן סג'ראוי

בשם המשיבה:

עו"ד עידית פרג'ון

בשם המשיבה:

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופט א' קולה) מיום 2.2.2016 ב-מ"ת 61820-10-15 שבמסגרתה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו, כך שיותר לו להשתחרר ממעצרו בתנאי איזוק אלקטרוני, להעתיק את מקום מעצר הבית שבו הוא שוהה מכפר כעביה לכפר מנדא בביתו, ולהתיר לו לצאת את מעצר הבית לצורך יציאה לעבודה.

הרקע לערר

עמוד 1

2. כנגד העורר ו-14 נאשמים אחרים הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בנצרת. לעורר מיוחסות עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות (מקרים רבים מאוד) - עבירה לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות (מקרים רבים) - עבירה לפי סעיף 420 בנסיבות 418 סיפא לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (מקרים רבים) - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; מרמה (מקרים רבים) - עבירה לפי סעיף 220(1), (4) ו-(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961; קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין; בידוי ראיה - עבירה לפי סעיף 238 לחוק העונשין; והלבנת הון - עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון התש"ס - 2000. כעולה מכתב האישום, העורר ביחד עם בניו מר טאהא זידאן ומהראן זידאן (להלן: הבנים), קשרו קשר ביחד עם מר ישראל תמיר (להלן: תמיר), מי ששימש כמנהל חשבונות של הנאשמים הנוספים בכתב האישום ובעניינו הוגש כתב אישום נפרד, להונות את המוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל) לשם קבלת גמלאות על ידי מי שאינו זכאי להן. לעורר יוחסו גם עבירות של הונאת מס הכנסה בדרך של דיווחים כוזבים וביצוע פעולות הסתרה שונות ברכוש שהושג במהלך מימוש הקשר האסור.

על פי עובדות כתב האישום, העורר והבנים הם קבלני כוח אדם בחקלאות ומספקים עובדים שונים לחקלאות באזור; ותמיר הוא מנהל החשבונות, המספק שירותי הנהלת חשבונות למעסיקים שונים, וביניהם גם כאלו שלהם סיפקו העורר והבנים עובדים. תמיר, כך כנטען, עסק בזיוף תלושי שכר, מכתבי פיטורין, אישורי העסקה ומסמכים נוספים, שסייעו לתובעים שונים (להלן: התובעים) להגיש תביעות כזב כנגד המל"ל ובדרך זו להונות את המל"ל. העורר והבנים היו מעבירים לתמיר, כך נטען, רשימות של אנשים שונים, ובהתאם לפרטים שקיבל לידיו היה תמיר מכין את המסמכים המזויפים ואלו היו נמכרים לתובעים. תמיר היה רושם, דרך כלל, את פרטיהם של אותם אנשים שרכשו את המסמכים המזויפים בספרי החשבונות של המעסיקים - לקוחותיו (נאשמים 4-14 בכתב האישום) וכן בספריהם של מעסיקים נוספים. המעסיקים היו מעבירים למל"ל, בהתאם להוראות תמיר, את חלק המעביד בביטוח הלאומי, וכך גם באשר למס הכנסה. בדרך זו, הגדילו אותם מעסיקים באופן מלאכותי את הוצאותיהם ובכך הקטינו את חיובם במס בגין רווחיהם. תמורת כל מסמך מזויף גבו העורר והבנים סך של 350 ₪, כאשר מתוך סכום זה העבירו לתמיר סך של 200 ₪ וביתר הסכום התחלקו ביניהם. העורר והבנים קיבלו בסך הכל 2,821,700 ₪, מתוך סכום זה הם העבירו לתמיר סך של 1,700,000 ₪ והיתרה בסך של 1,100,000 ₪ נותרה ברשותם (לפי חלוקה שפורטה בנספחים לכתב האישום). כתב האישום מייחס אפוא לעורר קשירת קשר בצוותא חדא, והכל כאמור בכוונה להונות את המל"ל ומס הכנסה. בנוסף מיוחסת לעורר עבירת איומים בכך שאיים על חוקר מס הכנסה בשם נאזיר, שעה שאמר לו כי כשיצא (העורר) ממעצרו "יטפל בו בדרכים שלו".

להשלמת התמונה ייאמר, כי כנגד יתר הנאשמים (מלבד העורר והבנים) לא הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים וכי המשיבה הסכימה שתמיר ייעצר בפקודת אלקטרוני בדירת מגורים של חבריו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים נגדו. בא-כוחו הקודם של העורר הסכים כי קיימות ראיות לכאורה כנגד העורר וכי קיימת עילת מעצר. בעניינו של העורר הוגש תסקיר מעצר שבו נבחנו אשת העורר וכן שני חבריו, המתגוררים כולם בכפר מנדא, מקום מגוריו. בתסקיר העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת מהעורר להישנות מעשים דומים היא בינונית. כן נאמר בתסקיר כי המפקחים שנבחנו מתקשים להבין את חומרת המעשים שבגינם הואשם העורר ואינם מהווים גורמים סמכותיים המסוגלים להציב לעורר גבולות ברורים. בנסיבות אלו, קבע שירות המבחן כי אין בחלופה המוצעת כדי להפחית את החשש להישנות מעשים דומים על ידי העורר. בהסכמת הצדדים, הופנה העורר בשנית לשירות המבחן על מנת שיבחן חלופת מעצר

המרוחקת מכפר מנדא. בתסקיר המשלים שהוגש נבחנו מספר חלופות וביניהן חלופה בכפר כעביה בביתו של מר לוטפי מוחמד סלאמה ובפיקוחו, וכן בפיקוח לסירוגין של מר עיסא סאלח כעביה, מר מוחמד כעביה ומר כארם לוטפי (להלן: המפקחים). שירות המבחן בדק ומצא כי יש בחלופה המוצעת כמו גם במפקחים המוצעים כדי להפחית את המסוכנות הנשקפת מהעורר.

ביום 22.12.2015, לאחר שחקר את המפקחים שנבחנו בתסקיר המשלים, בית המשפט קבע כי בחלופה המוצעת בכפר כעביה יש כדי להשיג את תכלית המעצר, וכי המפקחים הם אנשים נורמטיביים ואחראים המסוגלים לפקח על העורר. משכך, ראה בית המשפט להורות על מעצרו של העורר בתנאי פיקוח אלקטרוני בביתו של מר לוטפי מוחמד סלאמה בכפר כעביה בתנאי מעצר בית בפיקוח שלו ושל עוד שלושה מפקחים נוספים לסירוגין (מר עיסא סאלח כעביה, מר מוחמד כעביה ומר כארם לוטפי). להבטחת תנאי השחרור, הורה בית המשפט לכל אחד מהמפקחים לחתום על ערבות עצמית בסך של 50,000 ₪; ולעורר עצמו הורה להפקיד סך במזומן של 25,000 ₪ ולחתום על התחייבות עצמית בסך של 50,000 ₪. כן ניתן כנגד העורר צו עיכוב יציאה מן הארץ והוא נדרש להפקיד את דרכונו. בנוסף, נאסר על העורר ליצור קשר במישרין או בעקיפין עם מי מהנאשמים האחרים; לרבות עם עדי התביעה שברשימת העדים שבתיק; וכן עם כל המעורבים כמפורט בנספחים לכתב האישום. כנגד העורר ניתן צו פיקוח למשך שישה חודשים, וכן צוין כי הוא ילווה על ידי אחד מהמפקחים לשיחות בשירות המבחן בהתאם לשעות שייקבעו על ידי שירות המבחן.

עם מתן ההחלטה ביקש בא-כוח העורר חלון התאוררות מאחר שהעורר סובל ממחלת הסוכרת, וביקש לאפשר לו לגשת למרפאה לקבל זריקת אינסולין. בית המשפט דחה את הבקשה למתן שעות התאוררות; אולם באשר לבקשה ליציאה לצורך קבלת זריקות אינסולין, נקבע כי בכפוף להמצאת אישור רפואי, יוכל העורר לצאת בהודעה מראש לקופת החולים בכפר כעביה בליווי אחד המפקחים.

4. בחלוף חודש ושבוע ימים, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 22.12.2015, כאשר בינתיים הוחלף ייצוגו. בבקשה זו עתר העורר לכך שיבוטל תנאי האיזוק האלקטרוני ושיתור לו להעתיק את מקום מעצר הבית לביתו שבכפר מנדא, וזאת תחת המפקחים שאושרו זה מכבר על ידי בית המשפט. כן ביקש העורר להתיר לו לצאת לעבוד בעסקו החל מהשעה 6:00 ועד 18:00, ולחלופין לצאת לעבוד בעסקו של מר לוטפי. בבקשה לעיון חוזר נטען כי כתוצאה ממחלת הסוכרת שממנה הוא סובל, התפתחה אלרגיה ברגלו של העורר במקום הצמדת האזיק, וכי משום כך יש להורות על ביטול התנאי של פיקוח באיזוק אלקטרוני. כן נטען כי לנוכח חלוף הזמן, וכן מפאת מצבו הכלכלי הקשה של העורר, יש לאפשר לו לצאת לעבודה. עוד הוסיף העורר ונטען כי אין כל חשש לשיבוש הליכי משפט בעניינו, וזאת מאחר שממילא הוא לא יוכל להשפיע על העדים בתיק. בבקשתו הפנה העורר למסמכים רפואיים שונים וכן הפנה לכך שבתיקו האישי במס הכנסה לא נמצא רבב.

ביום 2.2.2016 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר על הסף; זאת בהיעדר כל נימוק, למעט עניין האיזוק האלקטרוני, המצדיק עיון מחדש. בית המשפט קבע כי הבקשה לעיון חוזר הוגשה ללא הצדק, טרם שיבשה הדיו על ההחלטה בדבר תנאי שחרורו של העורר, וכי כל טענותיו של העורר נשמעו מפי בא-כוחו הקודם וניתנה להם התייחסות מפורטת באותה בהחלטה. באשר לחלוף הזמן, בית המשפט קבע כי חלף פרק זמן של כחודש בלבד, ובוודאי שאין לומר שפרק זמן זה מצדיק עיון מחדש. עוד קבע בית המשפט כי גם הטענה בדבר הצורך ביציאה לעבודה הייתה ידועה בעת מתן ההחלטה מיום 22.12.2015, ומשכך אין מקום לדון בה מחדש. מנגד, נקבע כי הטענה באשר לפיקוח האלקטרוני היא בעלת אופי שונה, שכן יתכן שמטעמים רפואיים קיים שינוי

נסיבות המצדיק עיון מחדש בהחלטה להורות על מעצרו של העורר בתנאי איזוק אלקטרוני. ואולם לאחר שעיון במסמכים שהוצגו לו, לרבות במסמכים הרפואיים ובדו"ח של יחידת הפיקוח על האיזוק האלקטרוני, בית המשפט לא סבר שקיים מצב רפואי המצדיק את ביטולו של הפיקוח באמצעות אזיק אלקטרוני. עם זאת, בית המשפט ציין כי העורר יהיה רשאי להגיש בקשה לצאת לביקור אצל רופא מומחה, וככל שיוגש דו"ח של רופא מומחה המאשר כי אכן האיזוק האלקטרוני גורם לבעיות רפואיות אצלו, יהיה זכאי העורר לשוב ולהגיש בקשה לעיון חוזר.

הטענות בערר

5. לטענת העורר, העילה שעליה נסמך בבקשתו לעיון חוזר הינה התגלותן של עובדות חדשות ושינוי נסיבות. בהקשר זה נטען כי יש לראות בחלוף הזמן מאז שוחרר העורר למעצר בתנאי איזוק אלקטרוני ביום 22.12.2015 ככזה המצדיק דיון בבקשתו, וזאת בשנים לב למצבו הכלכלי והרפואי הקשה של העורר. העורר מדגיש כי אין הוא עותר להקלה סתמית בתנאי מעצרו, אלא מדובר בבקשה לצאת לעבודה ולפרנס את עצמו ואת בני ביתו אשר תלויים בו מבחינה כלכלית. עוד נטען בערר כי מאז מעצרו של העורר החלה המשיבה בהליכים של השלמת חקירה והמשיכה בכך אף לאחר הגשת כתב האישום, תוך שהפנתה מספר אנשים, כולל בני משפחתו של העורר, לסור ליחידה הכלכלית במשטרה. בכך, טוען העורר, יש כדי ללמד כי המשיבה נחפזה בהגשת כתב האישום נגד העורר; ועל כן נטען כי הראיות לכאורה שבא-כוחו הקודם הסכים על דבר קיומן אינן מוצקות דיין ומצויות ב"מדרג הנמוך". כן נטען בהקשר זה כי מי שהונו את הרשויות היו יתר הנאשמים בכתב האישום שעל שמם הפיק תמיר את המסמכים המזויפים, ולא העורר. העורר מוסיף וטוען כי בעניינו לא קיים חשש לשיבוש הליכי משפט, וזאת משום שמלבד תמיר, עדי התביעה האחרים הם חוקרי היחידה הארצית למאבק בפשיעה הכלכלית וחוקרי המל"ל; ומשכך, העורר לא יכול או מסוגל להשפיע על עדותם. על יסוד כל האמור, טוען העורר כי יש לקבל את הערר, לשחרר אותו מן האזיק ולהעתיק את מקום מעצר הבית שבו הוא נתון; וכן לאפשר לו לצאת את מעצר הבית לצרכי עבודה בעסקו בין השעות 6:00 ל-18:00. לחלופין, טוען העורר כי יש לאפשר לו לצאת לעבודה בעסקו של מר לוטאפי סלאמה, אחד מהמפקחים שאושרו על ידי בית המשפט המחוזי, ושבביתו שווה כיום העורר במעצר בית.

יצוין בנקודה זו, כי במהלך הדיון הודיע בא-כוח העורר כי הוא אינו עומד בשלב זה על טענתו בבקשה לעיון חוזר, שלפיה האזיק האלקטרוני גרם לאלרגיה ברגלו וכי יש להסירו מסיבות רפואיות. משטענה זו הוסרה מן הפרק, אין אפוא מקום להידרש לה.

6. המשיבה סבורה כי דין הערר להידחות. המשיבה מדגישה כי העורר הואשם במסגרת פרשיית מרמה רחבת-היקף, מורכבת עד מאוד והמחזיקה חומרי חקירה רבים. עוד מציינת המשיבה כי מעשי העורר בוצעו בתחכום, שיטתיות ונועזות, וכן עמדה על חלקו המרכזי בפרשה. לגופו של עניין, טוענת המשיבה כי העורר הגיש בקשה לעיון חוזר חודש ושבע בלבד לאחר מתן ההחלטה מיום 21.12.2015, ומדובר בזמן קצר שאינו מצדיק עיון מחדש בה; וכי מכל מקום אין שינוי נסיבות המצדיק שינוי בתנאי המעצר שבהם מוחזק העורר.

דיון והכרעה

7. לאחר ששבתי ועיינתי בערר על נספחיו והיטיתי אוזן לטענות הצדדים בעל-פה, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות. כך מקום שהעורר לא הצביע על עילה כלשהי שיש בה כדי להצדיק עיון חוזר בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 22.12.2015, ואבאר.
- סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, ייעשה רק אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". משכך, מסגרת דיונית של עיון חוזר לא נועדה לשמש "מסלול" לפתיחה מחודשת של החלטת המעצר הקודמת (בש"פ 898/16 פ'לוני נ' מדינת ישראל (10.2.2016)). במקרה דנן, בדין קבע בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 2.2.2016 כי הבקשה לעיון חוזר שהגיש העורר לא מגלה שינוי נסיבות המצדיק את קבלתה. בקשה זו הוגשה אך חודש ושבוע לאחר שבית המשפט הורה על מעצרו של העורר בתנאי פיקוח אלקטרוני, ועל פניו לא היה מקום להגישה בחלוף זמן כה קצר. כך במיוחד בהינתן קביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה טענות העורר, רובן ככולן, היו ידועות והובאו לפתחו כבר בעת ההחלטה מיום 22.12.2015. קביעה זו מעוגנת בכתובים ומקובלת עליי. עם זאת אעיר מספר הערות נוספות לגופם של דברים בהתייחס לטענות שהועלו במסגרת הערר דנן.
8. ייאמר, ראשית דבר, כי המעשים המיוחסים לעורר חמורים עד מאוד. העורר הואשם יחד עם נאשמים נוספים במסגרת פרשיית תרמית סבוכה ומורכבת, שבה מיוחסות לו עבירות רבות של זיוף ומרמה, שיבוש מהלכי משפט ובידוי ראיה, הלבנת הון ואיומים. הגם שבטיעוניו לפניי ביקש בא-כוח העורר לגמד את חלקו של זה, עיון בכתב האישום מלמד כי לעורר חלק משמעותי לכאורה בפרשה. על פי הנטען, העורר והבנים היו מעבירים לתמיר רשימות של אנשים שונים שלהם נמכרו המסמכים המזויפים, ונאמר כי העורר אף התחלק בכספי המרמה. התמונה המצטיירת היא שלעורר נודע תפקיד מרכזי בפרשה – הוא זה שמסר את השמות לתמיר ובכך "התניע" למעשה את מעשי המרמה, ולאחר מכן התחלק ב"רווחים". אין להקל ראש במסוכנות הרבה הנשקפת ממעשים אלו, ובפרט שעה ששירות המבחן העריך בתסקיר כי רמת הסיכון המיוחסת לעורר להישנות מעשים דומים היא בינונית. עוד יוער כי בתסקיר בעניינו של העורר נאמר כי החלופה שנבחרה בכפר מנדא אין בה כדי ליתן מענה למסוכנות הנשקפת ממנו.
- הטענה היחידה בנוגע לשינוי נסיבות שעמדה "לזכותו" של העורר היא הטענה שלפיה האזיק האלקטרוני גרם לו לנזק או לאי-נוחות רפואית. אלא שלטענה זו לא הובאו תימוכין כנדרש, ובית המשפט המחוזי התיר כאמור לעורר להגיש בעתיד חוות דעת רפואית מתאימה לעניין זה, ופתוחה בפניו הדרך לעשות כן. מכל מקום, העורר בחר לזנוח טענה זו בערר שלפניי, ולמקד את עררו בשלל סוגיות שהוכרעו זה מכבר על ידי בית המשפט המחוזי בהחלטתו המפורטת מיום 22.12.2015. פרט לטענות אלה, טען בנוסף העורר כי העובדה שהמשיבה ממשיכה להפנות מספר אנשים, שערים נמנים גם בני משפחתו, למשטרת ישראל לצורך השלמת חקירה, יש בה כדי להצדיק עיון חוזר. אולם לפי ההלכה הפסוקה, כדי להישמע בטענה שעניינה כרסום ראייתי המצדיק עיון חוזר, על הנאשם להראות כי בתשתית הראייתית חל "מהפך ראייתי" או "כרסום מהותי ומשמעותי" באופן שמוטט את ראיות התביעה והפך את הקערה על פיה (בש"פ 8216/13 אוהיון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 והאסמכתאות הנזכרות שם (30.1.2014)); בש"פ 895/16 מדינת ישראל נ' מיוסט (21.2.2016)). העובדה שהמשיבה הפנתה לאחרונה מספר אנשים להשלמת חקירה אין בה כשלעצמה כדי ללמד על כרסום בתשתית הראייתית כנגד העורר, לא כל שכן כרסום דרמטי, המצדיק היעדרות לבקשה לעיון חוזר; וזאת גם משום שלא ידוע בשלב זה אם השלמת החקירה עומדת "לזכותו" או "לחובתו" של העורר. עוד אני סבורה כי בנסיבות העניין אין לאפשר לעורר "לפתוח מחדש" את ענין התשתית הראייתית; כך, מההסכים לקיומן של ראיות לכאורה נגדו לצורך שלב זה של הדיון. במהלך הדיון לפניי טען בא-כוח העורר כי היה זה בא-כוחו הקודם שהסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אולם ייאמר כי אין בחילופי ייצוג כשלעצמם

כדי להוות עילה לעיון חוזר.

9. לא נעלמה מעיני טענת העורר שלפיה בקשתו נשענת, בין היתר, על הצורך שלו לפרנס ולכלכל את בני משפחתו. אולם טענה זו עמדה גם לנגד עיניו של בית המשפט המחוזי שעה שהורה על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני; לא ניתן אפוא לומר כי הצורך הכלכלי של העורר מהווה שינוי נסיבות, ואין מדובר בעובדות חדשות שנתגלו. אף לגופם של דברים, ומבלי להקל ראש בחשיבות היכולת של אדם לצאת לעבוד ולפרנס את עצמו ואת הסובבים אותו, פגיעה כלכלית מהווה למרבה הצער חלק אינטגרלי מעצם היותו של אדם נתון במעצר עד תום ההליכים. אכן, הזכות לחירות של נאשם המשוחרר לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית מלא, מוגבלת באופן משמעותי. משכך, נפסק כי במקרים מתאימים יש להתיר לנאשמים ששוחררו לחלופת מעצר במעצר בית לצאת לעבודה, מתוך הכרה בצורך של אדם לעבוד למחייתו ולפרנס את עצמו ואת התלויים בו; אך זאת בתנאי שאין ביציאה לעבודה כאמור כדי לסכן את שלום הציבור או לפגוע בתקינות ההליך המשפטי (בש"פ 5340/15 מלול נ' מדינת ישראל (16.8.2015); בש"פ 3449/14 מור נ' מדינת ישראל (21.5.2014)).

בהקשר זה ולענייננו ייאמר, כי אף שהעורר אינו עצור מאחורי סורג ובריא, מעמדו הוא של עצור עד תום ההליכים, והוא אינו בגדר מי ששוחרר לחלופת מעצר. כידוע, מאז שבא לעולם התיקון בחוק המעצרים בעניין הפיקוח אלקטרוני על עצורים לאחר הגשת כתב אישום, האיזוק האלקטרוני אינו עוד בגדר חלופת מעצר לפי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, כי אם מעצר לכל דבר ועניין, על כל המשתמע מכך (בש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני (10.8.2015) (להלן: עניין פלוני)). בעניין פלוני עמדתי על כך שמעמדו של עצור בפיקוח אלקטרוני נבדל ממעמדו של נאשם שנקבע לגביו כי ניתן להסתפק בחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותו, מחד גיסא; וממעמדו של עצור מאחורי סורג ובריא שלא ניתן לקבוע בעניינו כי הפיקוח האלקטרוני, הגם שהוא מתווסף לתנאים מגבילים נוספים, מגן באופן מספק מפני מסוכנותו, מאידך גיסא. על כן, ציינתי כי ניתן להשקיף על אמצעי הפיקוח האלקטרוני כאל אמצעי המצוי ב"מדרג הביניים" בין שחרור לחלופת מעצר לבין מעצר עד תום ההליכים במתקן כליאה.

כזכור, מטרתה של תוכנית הפיקוח האלקטרוני במתכונתה הנוכחית היא לשמש אמצעי מעצר נוסף לעצורים, שמפאת מסוכנותם לא ניתן היה לשחררם לחלופה שיהא בה כדי להפחית דייה ממסוכנות זו. נודעת לדברים אלה משמעות מקום שביית המשפט מתבקש לאשר יציאה לעבודה של מי שנעצר עד תום ההליכים. כפי שברור שמי שעצור מאחורי סורג ובריא לא ניתן לאפשר את יציאתו לעבודה, בה במידה הדעת נותנת כי מי שעצור באיזוק אלקטרוני לא ניתן לאפשר לו לשהות מחוץ למקום הפיקוח למטרה זו, לא כל שכן מקום שמדובר בבקשה לצאת מתחומו למספר שעות רב כל כך. סבורתני כי יציאה ממקום הפיקוח לפרק זמן ממושך, להבדיל מפתיחת "חלונות" באישור בית המשפט כגון לצרכי התאווורות, סידורים רפואיים או הגעה לדיונים בבית המשפט, חוטאת למטרת הפיקוח וסותרת את עצם היותו של המפוקח בסטטוס של עצור עד תום ההליכים. על כן, טרם שתישקל אפשרות לצאת לעבודה, על העצור בתנאי איזוק אלקטרוני להראות כי המסוכנות הנשקפת ממנו פחתה כך שאין צורך באמצעי זה. רק אז, עם ההחלטה להסיר את האיזוק האלקטרוני ועל שחרור לחלופת מעצר, משתנה הסטטוס של המפוקח מ"עצור" ל"משוחרר בתנאים מגבילים", ויכול שתישקל במקרים המתאימים האפשרות לצאת לעבודה.

10. סוף דבר, לא היה מקום לבקשה לעיון חוזר בשלב זה, ולא בשלה העת לשנות מתנאי המעצר בעניינו של העורר כפי שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 22.12.2015. התוצאה היא שהערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט באדר א' התשע"ו (28.2.2016).

ש ו פ ט ת
